

Merlusconi.

A partir d'avui apuntaré tot el que pensi i faci a una llibreta. No és que em faci molta il·lusió, però la meva filla m'ha dit que és l'única manera que ho recordi i no m'enfadi amb ella.

Sembla mentida com ens hem intercanviat els papers. Jo abans era qui preparava el dinar als fills, qui em preocupava per les seves parelles (bé, encara m'hi preocupo perquè no em fio dels joves) i qui s'encarregava de tot. No m'agrada perdre facultats, tirar enrere. Quan estic bé, com és el cas d'ara mateix, m'autoconvenço que l'Alzheimer és com un constipat que es cura amb una aspirina, i que la pastilla m'ha fet efecte i ja torno a ser jo. Amb els cabells blancs i més arrugues, però jo. Ai, m'enrotllo com una persiana i oblidó que això no és un diari, sinó un recordatori. Avui què em toca fer? A sí, aquest matí haig d'anar a La Llambrusca (prefereixo dir-li *Merlusconi*) i després comprar bombetes que les pagaré amb els diners que m'ha donat la meva filla i que tinc guardats al moneder de color vermell. Sobretot no puc dir que passaré a pagar, haig de desemborsar la quantitat al moment. I també haig de comprar un bolígraf que aquest ja se m'està acabant. Que no sigui de punta fina, que sóc esquerrana i em taco les mans, millor un "boli Bic" de sempre.

Al final he comprat un bolígraf de color blau cel. No n'havia vist mai d'aquesta tonalitat, ara s'ho inventen tot!

He arribat de la *Merlusconi* i tinc deures. Haig de seguir una sanefa, fer una sopa de lletres. Quin avorriment. No sé què es pensen que sóc. Estic envoltada de persones que estan molt pitjor que jo. No hi vull anar, i odio els meus fills perquè m'hi obliguen. Ells què saben del que em convé i el què no. I els metges encara menys.

No en tenen ni idea. Oi que no poden arreglar el mal? Doncs això vol dir que tan bons no són. Per què els metges estan tan sobrevalorats i el que diuen va a missa? En canvi, tothom posa en dubte les previsions dels economistes, les estratègies dels entrenadors o el pronòstic del meteoròleg.

Confio més en el Tomàs Molina que en el meu metge de capçalera.

Si ell diu que plourà, em mullo. Si el metge diu que tindrè febre, em cabrejo.

El Molina acaba de dir que diumenge farà sol. Li haig de proposar als meus fills de fer una caragolada.

M'han dit que sí a la caragolada. Després de la *Merdusca*, hauré de comprar els caragols, la ceba, els tomàquets, l'all i els bitxos a la plaça. I tot seguit passaré a la xarcuteria a buscar cent grams de xoriço i cent més de pernil serrà a daus.

Avui tinc més deures. Un joc de números. Jo vull fer sudokus, i abans era boníssima. Feia el difícil de l'Avui i el de La Vanguardia. Si tenia temps, també enllestia el del nivell mitjà, que sovint era més complicat que el nivell màxim.

M'he queixat amb la voluntària d'avui, que era nova. I m'ha promès que si m'esforço i menjo sa i faig els seus deures, potser podré fer el nivell fàcil. Em conformo amb això.

Ara que hi ha aquesta noia, que es diu Gal-la, tinc més ganes d'anar-hi. La *Merdusca* passa a dir-se oficialment *Marusca*.

I ara arriba el cap de setmana i no hi aniré fins dilluns. El cap de setmana és dissabte i diumenge i llavors les botigues no estan obertes perquè són uns dropes.

Només estan oberts els supermercats dels pakistanesos. Que com que no són cristians i llavors el diumenge no el dediquen al dia del senyor. Bé, les noves

generacions tampoc són cristians, però cada vegada tenen menys ganes de treballar.

La caragolada no m'ha sortit gens bona i estic trista. M'agraden els caragols i m'encanta cuinar-los per tota la família i em molesta que hàgim acabat demanant pizzes a domicili. Jo sempre he sigut una cuinera impressionant. Fins i tot la meva néta gran es va inventar que la seva àvia tenia una estrella Michelin i a la reunió escolar la professora va preguntar als seus pares si era cert. Quin fart de riure! Els caragols picaven massa. Però no els he tirat, després de passar fam, una no es pot permetre el luxe de tirar quilos de menjar a la brossa. Avui li explicaré a la Maria, que va amb mi a la *Mellbrusca* i es veu que és molt bona cuinera, segur que em dóna alguna solució. I també li diré a la Gal-la que li faré un "tupper" de truita de patates, que és molt jove i ha de créixer.

La Maria m'ha recomanat que per rebaixar el picant afegeixi vegetals amb alt contingut de sucre, com és el cas de les patates o les pastanagues. I si ni així és comestible, li haig de tirar llet o mantega.

O sigui que ara haig de comprar pastanagues i corroborar que la resta d'ingredients els tinc a casa, que no n'estic gaire segura. També haig d'anar a demanar hora a la perruqueria, que la gent gran no podem anar amb el cabell llarg. Que si no ens tallem el cabell abans que sobrepassi l'espatlla, semblen Peter Pan.

El color no cal que me'l faci, que em cobren molt i ni em queda bé. El blanc ja m'està bé, m'envelleix, però haig d'acceptar l'edat que tinc.

Avui he tornat a la *Mellbrusca* i he aconseguit fer el Sudoku fàcil. La Gal·la m'ha ajudat una mica, però no gaire. Sembla una ximpleria, però per mi ha estat igual d'important que el dia que em van regalar un piano de cua o el dia que vaig conduir per primera vegada (era molt moderna i vaig ser de les pioneres a la Vila). Només que no em vaig apuntar de donar-li les gràcies a la Maria pels consells ni de portar-li el "tupper" a la Gal·la, m'ho han hagut de dir elles. Però tant em fa, estic tan contenta per haver tornat a fer un Sudoku, que la *Mellbrusca*, ara es torna a dir Llambrusca.

Per avui no m'han posat deures, però ja tinc feina. Li escriuré una carta a la Gal·la i li donaré les gràcies per ajudar-me tant. I també escriuré una carta a l'ajuntament i li diré que per molt que sigui voluntari, un eufemisme de gratis, l'ajuda que fan persones com la Gal·la s'hauria de gratificar econòmicament. Prefereixo que se'ls gastin per algú com ella que no pas per la Letícia, que surt molt guapa a les revistes però després no ve a la Llambrusca.

Què em respondran aquests del consistori? Que el més gratificant és ajudar? Si s'ho creuen, els acceptaré aquesta resposta com a vàlida, si ells accepten visitar llocs com La Llambrusca no només per Nadal o durant la campanya electoral, sinó al dia a dia, quan no hi ha arbres de nadal ni pamflets de partit.